

[Undervisningsministeren.]

Statens Museums aarlige Indkøb udstillet med Prisen vedføjet, saa at enhver let kunde tage dem i Øjesyn og faa at vide, at det netop var det, der var indkøbt i det Aar. Maa jeg lige her nævne overfor det ærede Medlems Kritik, der jo i Dag var meget mild i Formen, at jeg her har en Liste over Museets Indkøb af Kunstværker i de sidste 12 Finansaar, Malerier og Skulpturer, Nummer for Nummer, og jeg har mærket de Kunstværker, som man med lidt mere eller mindre Ret kan kalde moderne, med et Kryds, flere med et Spørgsmaalstegn eller to Spørgsmaalstegn; for Spørgsmaalet kan være meget omstridt, og adskillige af disse Kunstnere er ansete i videre Kredse end lige de modernistiske. Det vilde blive alt for vidtløftigt at komme nærmere ind derpaa — Formanden vilde ikke tillade det. Det vilde ikke blive egentlig kedsommeligt, for det er et meget interessant Emne, men det vilde tage for lang Tid. Men jeg skal overlevere det ærede Medlem denne Liste, og han og andre, der interesserer sig derfor, vil se, at det for mange Aars Vedkommende er en ganske lille Brøkdelen af modernistiske Arbejder, der findes paa denne Liste; det store Flertal er ældre danske og udenlandske Kunstværker, Værker af Malere eller Billedhuggere, der har arbejdet efter den ældre Metode. I nogle Aar vokser denne Brøk noget, men dog ingen Sinde til at blive Halvdelen, saa der var, det maa jeg fremdeles hævde, megen Overdrivelse i det ærede Medlems Tale forleden om denne ubetingede Forkærlighed for og Favorisering af den moderne Kunst paa den ældre Kunsts Bekostning.

Maa jeg i denne Sammenhæng rette et Par Bemærkninger til det ærede Medlem Hr. Ole Bjørn Kraft, som kritiserede, hvad jeg havde sagt om Telefoninterviews. Jeg har nu ikke talt paa egne Vegne i denne Henseende. Det vil det ærede Medlem se af Fortrykket Sp. 974, hvor jeg taler om, at tidligere vilde man gaa mere formelt frem, naar man vilde interviewe. Jeg nævnte ikke Ministre i Særdeleshed, jeg talte om Rigsdagsmænd, Ministre og andre. Nu, siger jeg, er det anderledes. Jeg har i og for sig ikke noget derimod — det sagde jeg ogsaa udtrykkeligt —, men hvad jeg

sagde om disse Telefoninterviews, sagde jeg for at advare og værne mere uskyldige Mennesker paa dette Omraade, Folk, for hvem det er vanskeligere at undgaa Faren og Snaren, som jeg sagde, end det er for en gammel Rotte paa dette Omraade. Saadan sagde jeg, og det gjorde jeg i den bestemte Hensigt at værne en Mand imod en uberegtiget Mistanke eller Beskyldning. Og jeg gjorde det med Rette; hvis Tiden var til det, kunde jeg tage det Interview frem, men jeg behøver ikke at gøre det, jeg kan bare henvisse det ærede Medlem til „Berlingske Tidende“s Lørdags Morgennummer. Hvis det ærede Medlem dér læser, hvad Intervieweren siger til Professor Utzon-Franck, og sammenligner det med Fortrykket af det ærede Medlem Hr. Vanggaard's Tale, vil han straks se, i hvilken Grad Intervieweren — der om Aftenen ringer Professor Utzon-Franck op, efter at der er foregaaet noget, som Professoren ikke har nogen Anelse om, en Debat her i Salen, hvor det ærede Medlem Hr. Vanggaard har talt, og forelægger ham, hvad det ærede Medlem Hr. Vanggaard har sagt — koncentrerer og nuancerer det tendentiøst. Det vil det ærede Medlem kunne se, naar han tager Fortrykket og Interviewet og lægger dem ved Siden af hinanden. Intervieweren lader det ærede Medlem Hr. Vanggaard sige, at Akademiet, Malerskolen var nærmest en Skandale. Det sagde det ærede Medlem Hr. Vanggaard ikke. Han brugte Ordene: „nærmest en Skandale“ om den unge Malerkunst i det hele. Senere hen i sin Tale sagde han, at Malerskolen var slet. Men det har det ærede Medlem Hr. Vanggaard Ret til, det er en saglig Karakteristik. Andre har Ret til at kalde Skolen god. Smædeord brugte det ærede Medlem ikke om Akademiet, Malerskolen. Men saadan bliver det refereret af Intervieweren for Professor Utzon-Franck, og saa farer selvfølgelig Professoren, der føler sig fornærmet paa sin Ære og sin Stilling, op; ogsaa han bruger stærke Ord, men uden paa nogen som helst Maade at have til Hensigt, det har han forklaret mig, at fornærme og haane det ærede Medlem.

Jeg pegede altsaa paa Faren ved disse Interviews. Det ærede Medlem Hr. Ole Bjørn Kraft sluttede med at sige, at der var jo dog en Fordel ved saadanne Interviews, at den interviewede, naar han bag-